

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΦΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἑτησία καὶ προπληρωτία, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11. — Ἐξωτερικῶ φράγκα χρυσᾷ 15. — Δι καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντὴς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστὴς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 21 Ἰανουαρίου 1888, ΠΕΜΠΤΗ,

ΑΡΙΘ. 14

Η ΚΑΜΠΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Τὰ ζωα κουβεντιάζανε μιὰ μέρ' ἀνάμεσό τους
Κ' ἐπλέκανε ἐγκώμια ὅτ' ἀ μεταξοσκουλήκια
— Τί προκομένα, λέγανε, δὲν ἔχουν ὁμοῖό τους,
Λυτὰ περνοῦν τῆς μέλισσας, περνοῦν καὶ τὰ μυρμηκία

Τί τέχνη! Πόσο πλούσιο τὸν ἀργαλεῖό τους στήνουν,
Μ' ἐκείνη τὴ χρυσῇ, χρυσῇ, γιαλιστερῇ κλωστή τους,
Ποῦ λές καὶ νῆμα μάλαμα ἀπ' τὸ κορμί τους χύνουν,
Μὰ πάλι μένει φτωχικὸ σκουλήκι τὸ κορμί τους!

Τέτοιο χρυσάμι ζηλευτὸ τὸν ἀνθρώπο στολίζει
Χαρὰ σ' ἐκείνον ποῦ μπορεῖ νὰ τὸ καλοπλερώνῃ
Δὲν τὸ παλῆναι ὁ καιρὸς κ' αἰῶνα γυαλίζει,
Ἄν ᾔῃαι ὁλομέταξο καὶ ῥάδι καὶ στημόνι.

Γι' αὐτὸ—τὰ ζωα λέγανε—χαλάλι νὰ τοὺς γείνῃ
Τὸ τόσο γιὰ τὴ ζήσι τους ὅτ' ὁ ἀνθρώπο μαράζι
Ἄξιζει ἄγρυπνος κανεὶς καὶ νηστικός νὰ μείνῃ
Γιὰ ἓνα τέτοιο σκούληκα ποῦ τὸ μεταξὶ βγάζει.

Μ' ἀπάνω στὰ παινέματα μιὰ κάμπια ξεμπροβάλλει
Κι' ἀρχίζει, μὲ θυμὸ πολὺ, τὸν ἄμπακο νὰ ψάλλῃ
Γιὰ τὸ μεταξοσκουλήκιο—Μωρὲ μεγάλο πρᾶμμα
Τάχατες κάτι σπάνιο τὸ βρίσκετε πῶς φτύνει
Ἐνα σκουλήκι μιὰ κλωστή, ἀκούς ἐκεῖ τί θᾶμα!
Μὰ μιὰ μαργιόλισσ' ἄλεπού ποῦ λόγο δὲν ἀφίνει
Νὰ πέσῃ κάτω, μονομιᾶς πετιέται καὶ φωνάζει
—Μὴν τὴν πιστεύετε, γιὰτι κι' αὐτὴ κλωστήτσας βγάζει!..

Ὁ μῦθος εἶναι γιὰ ἄκεινους ποῦ βρίζουν, δὲ χωνεύουν
Ὅσους ἀνέβηκαν ῥηλά, φιλά ὅστην ἐξουσία
Γιὰτ' εἶχαν μεγαλείτερη καὶ τέχνη καὶ ἀξία
Θαρροῦν κι' αὐτοὶ δικαίωμα πῶς εἶχανε ν' ἀνέβουν
Καὶ πόζα παίρνουνε βαρεῖα, μὲ περηφάνεια στέκουν,
Γιὰτι μὲ πρόστυχη κλωστή κι' αὐτοὶ κουκούλι πλέκουν.

Ραμπαγᾶς.

ΗΜΕΙΣ ΚΙ' ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

Ὡς διαμαρτυρία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τῶν φιλοτοῦρκων
διαθέσεων τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν μεταξὺ τῆς ἡμετέρας
αὐλῆς καὶ τοῦ σουλτανικοῦ σεραγίου ἀνταλλασσομένων *τεμε-
νάδων* ἐξεργάγη ὁ ὑπὲρ τοῦ Χανίου τῆς Γραβιάς ἱερός ἐνθου-
σιασμός καὶ τὸ βαθὺ αἰσθημα τῆς πρὸς τὸν λόρδον τῆς ποιή-
σεως λατρείας αὐτοῦ. Οἰαδήποτε πολιτικὴ ἀνάγκη καὶ ἂν
ὑπαγορεύῃ τὴν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν Τούρκων προσέγγισιν, ἡ
ἱστορία ἐμυλῇ ἀκόμη τόσο ζωντανὰ κατ' αὐτῶν, εἶναι τόσο
νωπὸν τὸ χυθὲν αἷμα κατὰ τὴν τιτάνειον ἐποποιίαν τοῦ εἰκο-
σιένα μας, ὥστε ἀχνίζει τὸ ἐξ αὐτοῦ ποτισθὲν ἔδαφος καὶ
ζῶσιν ἐτι ἄνδρες ἐκείνου τοῦ ἀγῶνος. Καθὼς δὲ δὲν ἦτο δυ-
νατὸν νὰ ἐλησμονήσαμεν ἡμεῖς, δὲν ἐλησμονήσαν κ' ἐκεῖνοι.
Εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν ἔχουν ἱστοριογράφους καὶ ποιητάς,
οὔτε δημῶδη τραγούδια, νὰ τοὺς ὑπενθυμίζουν τὰ τῆς φο-
βεράς αὐτῶν καθ' ἡμῶν πάλης, δὲν ἔχουν Παπαρρηγοπούλους
καὶ Ζαλοκώστας καὶ Παράσχους ν' ἀποτυπώνουν ἐπὶ τοῦ χάρ-
του, δι' αἱματομελάνης, τοὺς ἀγῶνάς των, τὰς πράξεις αὐ-
τῶν τὰς πολεμικάς, τὰ αἰσθηματά των, τὰ μίσση καὶ τὰς ἐκ-
δικήσεις των, οὔτε συλλόγους *Παπρασσούς* καὶ *Βύρωνας*, τε-
λοῦντας πατριωτικὰ μνημόσυνα, οὔτε νεολαίαν Φλογεροῦ Κα-
μινίου ἐνθουσιῶσαν καὶ ἱναφλεγομένην αἰφνης, ὡς πυρίτιδα
ὑπὸ σπινθήρα, ἀμα μία πατριωτικὴ ἰδέα δονήσῃ τὴν
καρδίαν τῆς. Ἄλλ' ἔχουν τὸ κοράνιον καὶ αὐτὸ τοὺς ἀρκεῖ.

Ἀντηλλάξαμεν παράσημα μετὰ τῶν Τούρκων.

Τὸ Ἰμτιγάζ κοσμεῖ τὰ στήθη τοῦ Δανοῦ ἡμῶν βασιλέως.

Ὁ μεγαλόσταυρος θ' ἀστράψῃ ἰδαμαντοκόλλητος ἐπὶ τοῦ
στήθους μονάρχου ἀπογόνου τῶν ἀπαγχονιστῶν τοῦ Γρηγο-
ρίου.

Και ἐνὸς τοῦτα θαύματα προσεγγίσεως ἡμῶν πρὸς τοὺς οὐρανούς, τὴν ὁποίαν παρέχει τὸ ὑποκείμενον τῶν ἀντικειμένων εἰς τὴν Τούρκου τελοῦνται βλέπομεν ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐπὶ τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἡμετέρας, ἐν Τουρκίᾳ κτλ. μὴθμεν πλέον ἀμειψόμενος πρὸς τὰς ἀντιθέσεις αὐτῶν, κύριε Δραγούμη, διαβὰς νὰ μὴ μιμηθῇς τὸν κ. Σκουρδίου ;

Ὁδολάκης.

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Η ΗΙΤΙΛΗ ΤΟΥ ΑΦΕΡΩΝΑΙΣ

Καθὼς οἱ ἀμειψόμενοι τερπόμενοι τὴν βροχὴν διὰ τὴν ξεραιότητα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, οὕτω καὶ αἱ πολυειδεῖς ἀσχηματῆρες καὶ ἐλλείψεις μας καρδοκοῦσιν ἐκτακτὸν τινα περιστάσιν διὰ τὴν ἐπιδειχθῶσιν ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ λαμπρότητι.

Ἡ περίστασις ἐδόθη. Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ Ἑλλήνων—ὅπως καταδειχθῇ διὰ χιλιετηρίων πορὰν ὅτι ὅσα ἀπὸ τῶν εὐρισκόμενα τῆς πατρίδος τοῦ τόσῳ πλείοντον φροντίζει περὶ αὐτῆς—εὐρωτάσθη ἡ ἐπέτειος τῆς ἐκατονταετηρίδος τοῦ φιλελληνικωτέρου τῶν Ἑνῶν, καὶ τοῦ πλείοντον παντός ἄλλου ἀγαπήσαντος καὶ ὑμνήσαντος τὴν Ἑλλάδα ποιητοῦ.

Ἐν Λονδίῳ ἐγείναν ὅπως ἐγείναν τὰ πράγματα. Ἐνταῦθα ὅμως, ἀνὰ καὶ ἐπὶ τὴν σωματοειδὴν φερώνυμον τῆς ποιητοῦ, σωματοειδὴς διὰ τὸ ὅποιον παρουσιάσεται ἡ ἐκτακτος αὐτῇ εὐκαιρία ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν χρησιμότητα τῆς ὑπάρξεώς του, οὗτ' ἐσχέθησαν καὶ περὶ τιαύτης ἐορτῆς, ἀλλὰ μόνον τὴν τελευταίαν ὥραν τηλεγραφικῶς τὸ ἐμάθον, ὅτε καὶ βιαστικὰ βιαστικὰ, ὡς οἰκοκυρεῖ, αἵτινες ἐπαναπαυόμενοι ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ φλυαροῦσαι πληροφοροῦνται τὴν ἐπατείδουσαν τὴν καταστροφὴν τοῦ οἴκου τῶν πυρκαϊῶν, ἀνετινάχθησαν ἐκ τοῦ ἐπιμενιδείου ὑπνίου τῶν καὶ παμψηφεί ἀπεφάσισαν νὰ πρᾶθῶσιν, πρὸς τιμὴν τοῦ ποιητοῦ, ταμποῦσι ἀπ' τὰ ὄρισκόμενα, ἐν ᾧ οἱ καλοὶ οὗτοι κύριοι ἐφαγον καὶ ἐπιον, ἔφεραν προπώσεις ὑπὲρ τοῦ... στρατοῦ καὶ τῆς δημοσιογραφίας καὶ... la festa finita !

Ῥωμῆος.

ΑΜ' Η ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ ;

Αὕτη πλέον ἐν Τουρκίᾳ, οὔτε εἰς τὴν θέσιν σημαίας τῶν Ὀνοκλύδων καὶ τῶν Ζουλοῦ δὲν εἶναι. Ἀφροῦ καὶ μία τῶν ὑπουργικωτέρων ἐφημερίδων δημοσιεύει σφοδρότατον ἄρθρον, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν **Ἑλληνες πλοῦταρχοι**, ἐν ᾧ ἀφηγεῖται τὸ ἐξῆς γεγονός :

Καὶ λοιπόν :

Πολλοὶ πλοῦταρχοι πολλῶν ἐλληνικῶν ἱστιοφόρων ἦλθον εἰς τὰ πολλὰ γραφεῖα μας διαμαρτυρόμενοι κατὰ τῆς ἀσθενοῦς προστα-

— 2 — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I.

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἐν τοσούτῳ προσεπάθουν τὸ κατὰ δύναμιν νὰ κωπηλατῶσι καλῶς διὰ νὰ κερδίσωσι τὸ χρυσὸν εἰκοσάφραχτον ὁπὲρ ὁ ξένος τοῖς ὑπέσχετο ἀλλ' ἀληθῶς μάταιοι ἦσαν οἱ κόποι τῶν.

ὑπὸ τετρακώπου κωπηλασίας ἐλαυνόμενον τὸ καὶ τῆς χαλκῆς ἐπέτα μετὰ τὴν ταχύτητα θαλασσοῦ πτηνοῦ τὸ κύμα θωπεύοντος καὶ ἀφινεῖ ὀπίσω τὸ πτωχὸ καὶ μετὰ τὴν ὥρα.

Ὁ λῆξις ἐξελίσσεται, ἐξόρonta καὶ παρῶντες τῆς καὶ ἐξόρonta, ὁ δὲ Κουρουνάκης ἐγείλα ὑπὸ τὸν φάρον αὐτοῦ μὴ σπᾶν καὶ ἔρχεται νὰ ἐκκαθαρίσῃ διὰ λόγους ὅτι ὁ

τοῦς διέφευγεν ἡ ὁδολίσκη καὶ ὅτι τὸ ἐρωτικὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον, ἐξ οὗ οὐδὲν προσιονίζετο καλόν, δὲν θὰ εἶχε συνεπείας.

Ἡ δὲ ἀρνητικὴ αὕτη λύσις τοσούτῳ πιθανότερα καθίστατο καὶ ὅσον ἡ ἡμέρα ταχέως ἐσκοτείνιαζε καὶ ὁ φερετζὲς ἤρχιζε νὰ μὴ διακρίνεται πλέον ἐν τῇ ἐσπερινῇ ὁμίλῃ.

Διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν ρόδινον αὐτὸν ἀστέρα, ὁ Ροβέρτος ἡγείρετο κατὰ πάσαν στιγμὴν, κινδυνεύων ν' ἀνατρέψῃ τὸ πορθμεῖον, τὸ ὅποιον στενότατον ὄν δυσκόλως ἐκράτειτο ἐν ἱσορροπίᾳ, ὅταν οἱ ἐπιβάται τοῦ δὲν ἐτήρουν ἐντελὴ ἀκίνησιαν.

— Λοχαγέ μου, ἀνέκραξεν ὁ Κουρουνάκης, ἂν ἐξακόλουθῇτε ἐτοῖς, θὰ πλαγιάσωμε ἀπόψε εἰς τὰ βάθη τοῦ Βοσπόρου καὶ εἶναι χειρότερα παρὰ στὸ κρατητήριον τῆς ἀστυνομίας.

— Ὁχι, γιὰ τὴν θάλαμν καλὴ συντροφιά, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Ροβέρτος, ὁ πυθμὴν τοῦ Βοσπόρου εἶναι γεμάτος Σουλτάναις.

— Που τῆς ἔχουν ρίξει ραμέναις σὲ πέτσινοὺς σάκκους, γιὰ τὴν ἐπαιξάν πᾶσι γιὰ τὸν Σουλτάνου των... Αὐτὰ καὶ θοῦμον καὶ τ' ἔκαστα ἐνὰ κοῦ τὰ διηγοῦνται, μετὰ τὴν δὲ ἔχω ὁρεῖ νὰ πάω νὰ τὰς ἀνταμώσω. Ἀλλ' ὅμως ὅμως, ἔρεται πῶς μπορεῖ νὰ γένηται αἵτιος νὰ πάρῃ θέλοντας μὴ θέλοντας, μιὰ βουτιά εἰς τὸ Κατάσβεστο ἐκεῖνη μετὰ τὸν τριανταφυλλί. Ἄν καθίσῃ νὰ πῇ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ἐκεῖνος ὁ πισσοβούρνης πῶς καὶ ἐκείνη τὰ γλῶσσαι μὴ τὰ καὶ τὰς ἐδοκε ἐνὰ γὰρ φάλο... μὴ μὴ μου φαίνεται πῶς ἀσχηματῆρες εἶναι.

Τραυτά παράδοξα πράγματα μόνον ὑπὸ τὸν γλαυκὸν τῆς Ἑλλάδος ορίζονται !

Οἱ κύριοι οὗτοι νομίζουν ὅτι αὐτῶν πράξαντες ἐξεπλήρωσαν μὲ τὸ πάρα πάντα τὴν ἐπιβαλλομένην αὐτοῖς υποχρέωσιν καὶ ὅτι μὲ δύο τρία βεγγαλικά φωτα, μὲ πέντε ἐξ πυραύλους καὶ μὲ καμμένα δεκάρα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα ἐώρτασαν ἀρκούντως καὶ παρηγορικώτατα τὴν ἑκατονταετηρίδα τοῦ πάτρωνός των.

Τὸ νομίζουν ! ἀλλ' ἂς ἐπιτρέψουν καὶ εἰς ἡμᾶς, ἂν καὶ κατ'ὅπιν ἐορτῆς ἐρχομένους, νὰ τοὺς ὑποδείξωμεν πῶς ἔδει νὰ πανηγυρισθῇ ἡ ἑκατονταετηρίς τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ἔχρωστούσε καὶ τίποτε νὰ ἀγαπήσῃ τῷ σφί τὴν Ἑλλάδα, νὰ ἐξοδεύσῃ καὶ νὰ γράψῃ τόσα καὶ τόσα ὑπὲρ αὐτῆς μόνον καὶ μόνον ὅπως γελοιοποιήθῃ ἡ μνήμη του ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ πόλει ἥτις ὑπῆρξε τὸ ἰδανικόν του καὶ ὑπὸ σωματοῦ φέροντος τ' ὄνομά του.

Καὶ τὰ γένηματα καὶ αἱ προπώσεις καὶ τὰ βεγγαλικά ἡδύναντο νὰ λείψουν καὶ ἀντὶ ὅλων τούτων ἡ ἑκατονταετηρίς τοῦ ποιητοῦ θὰ ἐωρτάζετο ἀπλοῦστερον καὶ ἐπιβλητικώτερον ἂν ἢ «Σύλλογος Βύρων» ἐν εὐρυχώρῳ τινὶ αἰθούσῃ ἐτέλει πολιτικὸν τι οἶοναὶ μνημόσυνον καὶ ἂν μὲ τὰ χρήματα ἅτινα ἐξώδευσεν εἰς τσιμπούσια, βεγγαλικά καὶ τηλεγραφήματα, ἐξέδιδε κομψὸν καὶ καλλιτεχνικὸν τι τεῦχος, περιλαμβάνον τὴν βιογραφίαν τοῦ ποιητοῦ, τ' ἀθάνατα ἐκεῖνα ἔργατα, ἐκ τοῦ *Tσίλλ' Aronδ, Δὸρ Ζολάρ, Γκλαούρ* καὶ λοιπῶν ἐξόχων τοῦ Βύρωνος ποιημάτων, τ' ἀφορῶντα τὴν Ἑλλάδα, καὶ δύο τρεῖς λέξεις ὅλων τῶν μᾶλλον διακρινομένων παρ' ἡμῖν λογίων.

Οὕτω καὶ ἀξιοπρεπεστέρα θὰ ἦτο ἡ ἐορτὴ καὶ ὁ «Σύλλογος Βύρων» θὰ ἱκανοποιεῖτο, ἐνῷ τώρα διὰ τῆς οἰκογενειακῆς αὐτῆς ἐορτῆς, ἔχων συμβοηθὸν καὶ τὴν, μετὰ παροραμάτων, δευτέραν ἐκδοσὶν τῶν Πανεπιστημιακῶν ἐορτῶν, ἐπιδεικτικῇ διὰ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν διαδήλωσιν τῆς Πανεπιστημιακῆς νεολαίας, ἀπέδειξεν ὅτι μόνον ἐν τῇ Ἑλλάδι δύναται νὰ ἐννοηθῇ καταλεπτῶς τὸ βῆθος τοῦ Ναπολεονταίου ἀξιώματος :

Du sublime au ridicule il n'y a qu'un pas !

Δημόκριτος.

— Εἶσαι βλαῖς, Κουρουνάκη. Εἶναι τώρα χρόνια ποὺ δὲν πνίγουν τῆς γυναικὸς στὴν Κωνσταντινούπολι. Λοιπόν, σώπαινε, καὶ δὲ μ' ἀφίνεις νὰ κυττάζω μόλις διακρίνω τὸ καίκι κάτω καὶ μπροστὰ μας . . . τόχουμε στὴν πλωρήμα . . . Εὐτυχῶς ἐφθάσαμεν, καὶ θὰ δοῦμε ποὺ θὰ ξεμπαρκάρῃ καὶ αὐτὸ μία ἐνδείξις ὅθ' ἔστιν . . .

Τῷ ὄντι δὲ τὸ φέρον τὸν εὐρειακὸν λοχαγὸν καὶ τὸν συντροφὸν αὐτοῦ πορθητὸν εἶχε παρακλῆψαι τὸ πέτρινον ἀνάκτορον τὸ ὅποιον ἐκτίσαν ὁ σουλτάνος κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ προαστείου τοῦ Πέρα. Ἰσχυρῶς βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ βεῦματος ὅπερ τρέχει μετὰ τὴν σφοδρὰν ὀρεγὴν νεροῦ, ἐξ ἀνοικτῆς κλεισιᾶδος ὑδρομύλου πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ, οἱ κωπηλάται κατέρχον τὴν ἀπόστασιν καὶ τὸ κυνήγιον αὐτὸ τῆς ὀδαλίσκας ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρμα του.

Ὁ Βόσπορος, πορθητὸς ὁμοιάζων πρὸς ποταμὸν τῆς χώρας τῶν νημερῶν καὶ τῶν νηρηίδων, ὁ Βόσπορος ἐξετρίνετο τώρα ὡς μεγάλη κυανὴ λίμνη. Δεξιᾷ ὠρθούτο ὁ λόφος τοῦ Πέρα κατάρροτος ὑπὸ εὐρωπαϊκῶν οἰκιῶν ἀριστερᾷ, τὸ Σκούταρι μετὰ τῶν μαύρων αὐτοῦ κυπαρίσσων κατέναντι ἡ Σταμπούλ μετὰ τῶν λευκῶν αὐτῆς δομάτων καὶ μιναρέδων, χαμηλότερα δέ, ἡ ἄκρα τοῦ παλαιοῦ σεραγίου (σαράι-μπουρνου) ἐμνηκύνετο ζοφερά καὶ σιγῇ κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ θαυμασίου ἐκείνου λιμένος, ὅν οἱ πάλαι Ἕλληνες Κεράτιον κόλπον ἀπεκάλουν.

Ἡ ἀποβάθρα—ἡ σκάλα, καθὼς λέγουσιν ἐν Τουρκίᾳ — τοῦ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΚΛΑΣΜΑ

Χαρὰς βάλλουσι κραυγὴν τὰ συμπαθοῦντα τῇ κυβερνήσει

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Οἱ ὑπάλληλοι αὐτοῦ κατκλίνονται εἰς καθαρισμόν τῆς ἐκεῖ μνημείων.

Δύο δ' αὐτῶν μετ' ἐκτάκτου ζήλου ζύνουν μὲ βοῦρτσας ὡς εἶδος ξυστρὶ τὴν ράχην τοῦ Τσιτίτσα.

Μία μάγκα τῶν Χαφτείων τοὺς βλέπει καὶ ἀναφωνεῖ

— Ρε σεῖς τί τὸν ζύνετε, νὰ μὴν ἐψείρισε ;

Ῥαμπαγαδικὰ Δελτάρια. — Τῷ φίλῳ Ξ. εἰς Ἰερουσαλήμ. — Χρήματα ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Πωλδεκόκειν ἄλλο ἐκτὸς τοῦ *Γιάννη* καὶ τοῦ *Ἡ Γυναῖκες, τὰ χαρτιά* καὶ τὸ χρυσὸν δὲν ἐξεδόθη εἰς βιβλίον. — Παραβλῶπι. — Μὲ ἐρωτᾶτε πότε θὰ γυρίσῃ ; — Τὴν ἀνοιξὶ μὲ τοὺς Γερμανοὺς φέρουν τὰ χελιδόνια. — Τῷ κρεοπώλει. — Ὁ Τροποὺ σας θὰ δημοσιευθῇ, περιμένονται ἡμπορίζοις καὶ τὸ κοκορέτσι. — Ἰωάννη Θ. — Τὸ πρῶτον θὰ δημοσιευθῇ.

Κυνηγετικόν. — Σπάνιον κυνηγετικὸν κατόρθωμα ἔγενε τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ. Ὁ ἀρχικυνηγὸς κ. Πέτρος Ἀγγελόπουλος, ὁ ζαχαροπλάστης, ἐφόνευσε μυρμηκοφάγον. Εἶναι τὸ ἴδιο ὅταν νὰ φονεύσῃς συκοφάγον, ἐνῷ δὲν εἶναι καὶ ρὸς τῶν σύκων. Τί θοῦλεν ὁ μυρμηκοφάγος αὐτὸς τώρα νὰ βγῇ στὴ μέση, ἐνῷ μυρμηκία δὲν ὑπάρχουν ; Τὸ ἀτυχὲς τοῦ θύματος ἐφονεύθη παραπλευρῶς τῆς Ὀμοσπονδισίας, εἰς ἡστανισμὸν δὲν ἐστρέψαμεν πρὸς αὐτοὺς καὶ τὴν ἄλλην παρεῖαν τῶν ὀπισθίων μας, διὰ νὰ κλωτσήσουν καὶ τὴν ἀριστεράν, ἀπὸ ἐκλόντησαν τὴν δεξιάν !

Στοιχείμα ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἔχωμεν καὶ μὲ τοὺς Ρουμῶνους ἀνταλλαγὰς πρᾶσήμεν.

Γουινάκης.

Τὸ γὰρ δὲν ἔστο μακρὰν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ σταθῇ ἐκεῖ, τὸ καίκι τῆς ὀδαλίσκας, ὅπερ διεκρίνετο εἰσεῖσι ἐν τῷ λυκόρωτι, προήλασε κατ' εὐθείαν, διήλθε τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος καὶ ἤρρισε νὰ παραπλῇ τὸ τεῖχος τῶν κήπων τοῦ παλαιοῦ σεραγίου.

— Πῶς στο διαόλο πηγαίνει ἡ πριγκιπέσσα μου ; ὑπετονόμασεν ἀπελπισὶς ὁ Ροζέρτος.

— Εἶπες καὶ ἐγὼ ; εἶπεν ὁ Κουρουνάκης, ἀλλ' εἶμαι τῆς γνώμης νὰ βγούμε ἐξω. Οἱ καϊκτοῖδες μας εἶνε μὲ τὴν ψυχὴν στα δόντια ἀπὸ τὸ τράβα τράβα.

— Ὅχι, δὲν ἐννοῶ ν' ἀποτύχω, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός.

Καὶ ριψὰς δύο εἰκοσάφραγκα εἰς τοὺς καϊκτοῖδες, τοὺς ἔλαμε νεῦμα νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν καταδίωξιν.

Ἐπὶ τὸν ἀνεὺ παρακλήσεων, πιθανῶς διότι ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι τὸ κυνήγιον των δὲν θὰ εἶχε κανὲν ἀποτέλεσμα, ὁ δὲ ἐπιχειρῶν αὐτὸ χριστιανός, ἐπετοῦσε ἑστὸ βρόντο τον παρὰ του.

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, ἐφθασαν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ παλαιοῦ σεραγίου. Ἐκεῖ τὸ ρεῦμα διπλασιάζει τὴν ἀκατάσχετον ὀρμὴν του, καὶ τὸ εὐθραυστον πορθητεῖον, ὡς πετρεὼν παρασυρόμενον, ἐφευγεν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τειχῶν ὑπ' ὧν ἐμποδίζεται ἡ εἰς τὰ παλαιὰ σουλτανικὰ ἀνάκτορα προσέγγισις. Ἀλλὰ τὸ στυγνὸν τοῦτο δόρυμμα περιγράφει ἱκανῶς ἐξέχουσιν καμπύλην ἥς ὀπισθεν εἶχεν ἤδη ἀποκρυβῇ τὸ καταδιωκόμενον πορθητεῖον.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ων μεθ' ὧν αἱ ἐπίμοι σὺν ἡμῶν εἶναι ὁρῶντες ὅτι
αἱ ἀλλὰ καὶ φιλικαὶ εἰσὶν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ καὶ ἀντι-
παθῶν, ὅχι μόνον ἀδελφικὰ ἀλλὰ καὶ ἐχθρὰ
οἷοις πατέρα ἡμῶν Μαρκίαν, ὅς τις δὲ φεῦδαι τὸ ἐν μι-
κρὸς, μικρὸς παντρέφει καὶ μικρὸς καλὸς ἐστίνου».

Ἐκεῖνα τὰ ἀπαίσια ἐκ Βιτωλίων ἀνύματα τὰ εἶδατε
εἰς τὰς σπουδαίας συναδέλφους, ἀνεγνώσατε δὲ εἰς αὐτὰς
καὶ τί τραβοῦν οἱ ὑπὸ τὸν ἥλιον οἱ ἄλλοι; τὴν Μι-
νιαν Ἀσίαν καὶ γνωρίζετε ὅλοι ὅτι καμμία ἐρημὸς τῆς
ἐλευθέρως Ἑλλάδος, ἡμεῖς δὲ ἐξήρε τὸ μέγα γεγονός τῆς
ἐπινομῆς τοῦ Ἰμνιγιάζ τῷ Γεωργίῳ παρὰ τοῦ Χαμητ, ὅσῳ
καὶ ἂν ἐκολάκευσε τὴν Τουρκίαν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἡ κακο-
κίριτα ταύτη, δὲν κατώρθωσε νὰ διαβῇ τὴν τριχίνην γέφυ-
ραν, δι' ἧς θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸν παράδεισον τῆς ἐν Τουρκίᾳ
ἐλευθέρως κυκλοφορίας τῶν φύλλων αὐτῆς.

Ὁ Ὀυδελία ἐφημερίς τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, δύναται νὰ εἰ-
σέλθῃ ἐλευθέρως εἰς τὴν Τουρκίαν.

Καὶ ὁ Γεωργίος αὐτὸς ἂν ἐξέδιδε τοιαύτην καὶ προσεπά-
λει νὰ τὴν εἰσάγῃ ἴσως θὰ τὴν ἐμπόδιζαν, ἔστω καὶ ἂν
τὴν ἐβάπτειζαν Ἰμνιγιάζ!...

Ῥωμῆος.

ΑΜ' Η ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ;

Αὕτη πλέον ἐν Τουρκίᾳ, οὔτε εἰς τὴν θέσιν σημαίας τῶν

- **Μεγάλα σχέδια δημοκρατικά.** — Μετὰ πολλῆς χά-
ρας ἀναγινώσκουμεν, καὶ εἰς τὰς σποδρότερον ἀκόμη πολεμη-
σάσας τὸν κ. Φιλήμονα συναδέλφους, τὰ μεγάλα σχέδιά του
περὶ ἀνορθώσεως τῶν οἰκονομικῶν τοῦ δήμου, περὶ ἐξανθρω-
πίσεως τῶν δρόμων αὐτοῦ, καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως κ.λ.π.
κ.λ.π. κ.λ.π.

Ὁ Ὁρζερῆ ἐλύσται, ἐρρενητία. Ὁ Κουρουνάκης ἐτύριζε θού-
ριόν τινα καὶ δὲν ὤμιλει πλέον περὶ παλινδρομήσεως. Τώρα
ἦτο πολὺ βέβαιος, ὁ πονηρὸς, ὅτι ἀπέτυχεν ἡ καταδίωξις, καὶ
ἀνέμενε μεθ' ὑπομονῆς νὰ βαρυνθῇ ὁ ἀξιοματικὸς τοῦ ἀνω-
φελῆ πλοῦν καὶ νὰ διατάξῃ πρύμνης ἀνάκρουσιν.

Ἄλλ' ὁ Ροβέρτος ἦτο ὁ πλέον ἰσχυρογνώμων καὶ ἐπίμο-
νος λιχηγός, καὶ δὲν ἔλεγε γρῦ.

Τὸ ἀκάτιον ἐξηκολούθησε καταπλέον καὶ μετ' ὀλίγον
παρέκαμψε τὸ Ἀχούρ-καπουσί, τὴν πύλιν τῶν σταύλων, ἧτις
κλείει τὴν ἐσχατιάν τοῦ παλαιοῦ σεραγίου.

Πέραν αὐτῆς, εἶναι ἡ πόλις ἧτις ἐκτείνεται κατὰ μῆ-
κος τῆς θαλάσσης μέχρι τῶν Ἐπτὰ Πύργων (Γεντί-Κουλέ).
Αἱ ξύλιναι αὐτῆς οἰκίαι εἶναι ἐκτισμέναι ἐπὶ πασσάλων, καὶ
ἡ μονάκριβή των ὁρορὴ ὑπερκρέμαται ὥς τεράστιος κλωβὸς
ἀνωθεν τῶν βαθέων ὑδάτων.

Εἶναι ὅλοι οἱ αἱ σαρκόβροτοι αὐταὶ καλύβαι, καὶ θὰ
ἔλεγε, ὅτι εἶναι ἀκατοίκητοι, διότι ποτὲ δὲν φαίνεται φῶς
εἰς αὐτάς καὶ δὲν ἀκούεται ὁ ἐλάχιστος θόρυβος.

Ὁ Ὁρζερῆ δὲν τὰς περετῆρει καθόλου. Οἱ ὀρθαλμοὶ τοῦ
προσεπάθουν εἰσεῖναι ν' ἀνακαλύψωσι τὸν ἐπὶ χρυσὸν **μπιατζέν**,
ὅστις ἐξηρανίσθη ὡς τὸ **φαντασιῶδες πλοῖον** τῶν ναυτικῶν
παραμυθίων, ἀλλ' ἠναγκάζετο νὰ ὁμολογήσῃ ἐνδομύχως ὅτι
ἔπρεπε ν' ἀπελπισθῇ περὶ τῆς ἀνευρέσεώς του καὶ νὰ μὴ πε-
ριμένῃ πλέον ὅτι ὁ μάρθρ πού προσήγγιστε.

Ἐνύκτωσεν ἐντελῶς, καὶ ἡ σελήνη δὲν εἶχεν ἀνατεῖλαι.

Ἄλλ' ἔως ὅτου κατόρθωθον αὐτὰ τὰ μεγάλα δὲν εἶναι ὀυ-
νατὸν, ἐν τῷ μεταξύ, νὰ θεραπεύωνται μερικὰ εὐκολοθερά-
πευτα; Ἐνὰ καταβερεγματάκι τί θὰ κοστίσῃ εἰς τὸν δῆμον,
ἂν γίνεσθαι, κατὰ Κυριακὴν τοῦλάχιστον, καὶ μετὰ μεσημ-
ερίαν, ἴλιγο πρὶν ἔσθῃ ὁ κόσμος περίπατος; Ὀλίγη εὐσπλαγ-
χνία διὰ τὰ ἐπανώφορά μας, ἀδελφε Φιλήμων, καὶ διὰ τὰ
πανταλόνια μας, ἂν ἔχι διὰ τὰ μάτια καὶ τοὺς πνεύμονάς
μας, οἱ ὅποιοι ἐκουράσθησαν νὰ σοῦ φωνάζουν ἐκεῖνα τὰ
Αἰὼρ-Αἰὼρ! Ἐπειτα συλλογίσου καὶ τὴ φτωχολογίαν τοῦ
ὁραίου φύλου ποῦ ἦταν ὅλη ὑπὲρ σοῦ εἰς τὰς ἐκλογάς. Δὲν
εἶναι κρίμα καὶ ἄδικο, δὲν εἶναι καὶ ἁμαρτία, νὰ τῆς μένῃ
μὲν Κυριακὴ γιὰ νάβῃ καὶ αὕτη ν' ἀναπνεύσῃ ἴλιγο ἄερα,
μὲ τὸ σκολιανὸ τῆς φόρεμα, ποῦ ἐκεῖνη ξέρει τί τραβᾷ γιὰ
νὰ τὸ φορέσῃ, καὶ ν' ἀναπνεύσῃ σκόνην καὶ νὰ χαλᾷ τὸ φόρεμά
της τὸ μονάκριβο σὲ μιὰ μέρα; Ἄν τόσῳ μικρὰ πράγματα
δὲν γίνονται, πῶς νὰ πιστεῦσῃ κανεὶς πῶς θὰ γίνουν τὰ
μεγάλα;

Τὸ νερό μας. — Μ' ὅλας τὰς βροχὰς τὰς ἐφτείνας,
μ' ὅλα τὰ χιόνια ποῦ σιγολοῦνουν ἵστά βουνά μας καὶ κα-
τεβάθουν ρέματα, δὲν ἔχομε καὶ πάλιν ἄρκετὸ νερό. Ἡ βρύ-
σαις σφαλοῦν πρῶτὶ καὶ βράδῳ. Ἄλλ' εἶναι ἄρα γε ὅλο τὸ
σπαίξιμο τῆς δημαρχίας; Ὅχι, νομίζομεν. Διότι πρῶτον
δὲν ὑπάρχει λαὸς πίνων περισσότερον νερόν ἀπὸ τὸν ἀθηναϊ-
κόν, ἀφοῦ καὶ κάπηλοι καὶ γαλακτοπῶλαι ἀνθαμιλλῶνται τίς
νὰ τὸν ποτίσῃ περισσότερον ἀπ' αὐτό, καὶ δευτέρον πουθενά
ἄλλου δὲν συμβαίνει αὐτὸ τὸ κακὸ ν' ἀφίνουν ἀενάως ἀνοικτὴ
τὴ βρύσι νὰ τρέχῃ. Ὁ Ἀθηναῖος τὴν ἀνοίγει νὰ πάρῃ νερό,
ἀλλὰ βαρύνεται νὰ τὴ σφαλίσῃ καὶ τὴν ἀφίνει νὰ τρέχῃ
κρουνηδόν, τόσον ὥστε καὶ ὁ Νιαγάρρας ἀκόμη ἂν ἦτο, μπο-
ροῦσε νὰ στειρέψῃ. Τοῦτο δὲ ἂν ἐγένετο μόνον τὸν χειμῶνα,
ὑπομονή, ἀλλὰ τὸ καλοκαίρι εἶναι καὶ ἂν ἦναι. Κύριε Φιλή-
μων, πρόσσεχε, διότι ὅλη ἡ συμπολίτευσις ἀφίνει ἐπιτήδες
τὴν βρύσιν της ἀνοικτῆς!...

Μιχαήλ καὶ Νιχαήλ. — Εἰς τὸ πρῶτον στρατοδικεῖον

Ἡ Σταμποῦλ ἐκτείνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ἐπὶ μή-
κους ἐξ ἑκατομῶν. Ἄλλως δὲ τὸ καίκι εἶχεν ἴσως ὁδὴ
γῆτει τὴν ὁθαλίσην εἰς κανένα κρόσκι πέραν τοῦ περιβό-
λου τῶν τειχῶν, ἐν πλήρει ἐξοχῇ. Νὰ προχωρήσῃ περαιτέ-
ρω θὰ ἦτο αὐτόχρομα τρέλλα, καὶ ὁ ἰσχυρογνώμων λοχαγὸς
ἔβλεπεν ὅτι κατεδικάζετο νὰ μὴ κερδήσῃ ἐκ τῆς τρελλῆς
αὐτῆς ἐκδρομῆς εἰμὴ τὴν ἀνάμνησιν δύο μεγάλων μαύρων
ὀρθαλμῶν καὶ ἐνὸς γαρυφάλου.

Ἦσαν μικρὰ πράγματα αὐτὰ, καὶ ἠσθάνετο ὅτι ὁ πρῶτον
σιτιτῆς τοῦ θὰ τὸν περιεγέλα, καὶ δὲν τὸ ἐφάνερον.

— Στὸ διάβολο καὶ οἱ Τοῦρκοι καὶ ἡ τούρκισσαις καὶ οἱ
τριανταφυλλοὶ **φωρετζέδες!** Καὶρός εἶναι νὰ σημάνωμεν τὴν
ὑποχώρησιν καὶ νὰ γυρίσωμεν εἰς τὸ στρατόπεδον, εἶπεν
αἶφνης ὁ Ροβέρτος.

— Ἀ μὰ ἔτσι λοιπόν, τώρα μάλιστα, ἀνερῶνησεν ὁ Κου-
ρουνάκης. Ἄς γυρίσωμε, καπετάνιε μου. Ἐδῶ κάνει κακὸ ὁ
περίπατος, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, καὶ δὲν ξέρω ἂν ὁ
θαλασπινὸς ἀγέρας μ' ἀνοίγῃ τὴν ὁρεξί, μὰ ἔχω μία ἀγριό-
πεινα.

— Κι' ἐγώ. Πάμε νὰ φάμε.

Καὶ κτυπήσας εἰς τὸν ὦμον τὸν ἑνα καϊκτοῦν, τῷ ἔκαμε
νεῖμα τὸ ὅποιον ἐν πάσῃ χώρᾳ, σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ στρα-
ποῦν ὀπίσω.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἔστειτε τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ τῷ ἐξηγήσῃ ὅτι
ἦτο ἀδύνατον.

ἐδικάσθη ὁ λοχίας Μιχαὴλ Ἀγγελάκης, κατηγορούμενος ὅτι κατέστησεν ἀχρήστους διὰ τοῦ ξίφους τοῦ δύο δακτύλους τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τοῦ ἡμετέρου φίλου, συναδέλφου καὶ συνεργάτου Μιχαὴλ Μητσάκη καὶ κατεδικάσθη εἰς ἑξ μηνῶν φυλάκισιν. Πρὸς τρεῖς μῆνας τὸν δακτύλον. Εἶναι ὀλίγον, ἀλλ' ὁ παθὼν συνάδελφος δὲν δύναται νὰ ἔχῃ μεγαλειτέρας ἀπαιτήσεις, ἀφοῦ δὲν εἶναι ζερβοχέρας, καὶ δύναται νὰ ἐξακολουθῇ γράφων διὰ τῆς δεξιᾶς. Ὁ ἀρειμάνιος ἀντίπαλός του εἶχε τὴν ἀβρότητα νὰ φεισθῇ τῆς δεξιᾶς του ἢ τῆς κεφαλῆς του καὶ τοῦτο εἶναι πολύ. Πρέπει νὰ τοῦ χρεωστῇ εὐγνωμοσύνην. Ἄλλως δὲ τί θὰ ἐγγυμνάζοντο νὰ κόπτουν τὰ ξίφη τῶν στρατιωτικῶν μας, ἐὰν δὲν εἶχον καὶ κάπου κάπου τοιαύτας συμπλοκάς; Ἡ Ῥωσσία ἔχει σχολέον πολέμου τὸ Ἀργανιστάν, ἡ Ἰταλία τὸ Ἀλγέριον, ἡ Ἀγγλία τὴν Ἰνδὴν καὶ τὰ ἀγγλορωσικὰ μεθόρια, ἡ Ἰταλία τὴν Μασσαβαν καὶ ἄλλαι δυνάμεις; ἄλλα τοιαῦτα πολεμικὰ σχολεῖα πρὸς ἐφαρμογὴν πρακτικῆς τῶν στρατιωτικῶν σπουδῶν ἡμεῖς ἔχομεν τὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων μας.

Ἐν ἐλλείψει ἄλλου πολέμου, κηρύττομεν τὸν ἐμφύλιον καὶ γυμναζόμεθα εἰς τὸ πετοκοῦμεν ἀλλήλους. Ὁ Ἀγγελάκης εἶναι εἶδος ἥρωος; τῆς σημερινῆς ἡμῶν καταστάσεως καὶ ἀντὶ νὰ φυλακισθῇ ἔπρεπε νὰ παρασημοφορηθῇ, διότι κατέρωθε νὰ κόψῃ δύο δακτύλους ἀόπλου πολίτου, ὥπλι-σμένου διὰ μόνου τοῦ θάρρους αὐτοῦ.

Ὁ τύφος. — Δεκαπέντε κρούσματα ἀναγγέλλει ἡ Ἀκρόπολις. Ἡ πρώτη ἐστὶν πῆς φοβερᾶς νόσου ὑπῆρξεν, ὡς εἶναι γνωστὸν καὶ ὡς μὴ ὦφειλε, τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Χατζῆ Κώστα, μὲ τοὺς βόθρους του. Τὰ ὄρφανὰ ἦσαν κακῇ μοίρᾳ, προωρισμένα νὰ κάμουν ἄλλα ὄρφανὰ. Ἡ συμφορὰ τίττει συμφορὰν. Τὸ ἱατροσυνέδριον τί κάμνει; Δὲν ἀκούεται.

Ἡ βλογιά. — Ἡ βλογιά φοβερίζει τὸ κάλλος τοῦ ὠραίου φύλου τῶν Πιτρινῶν. Ἀλλ' ὁ δημοχρῶν Ρούρος δὲν φαίνεται πολὺ συγκινούμενος ἐκ τοιαύτης ἀπειλῆς. Διὰ τί;

Ὁ λοχαγὸς ἦτο ἤδη πολὺ ἐξηρεθισμένος καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ ἐντόνως, ὕβριστικῶς πρὸς τὸν πορθημέα.

Ὁ Κουρουνάκης, ἀπαθέστερος, ἐνόησε διὰ τὴν οἱ καϊκτοῆδες δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Πέραν.

— Τὸ ρέμα εἶναι παρὰ πολὺ δυνατὸ, εἶπεν ἀτραχῶς. Θὰ ἐνθυμῆσθε ὅτι τὴν ἡμέρα ποῦ πήγαμε νὰ ἐπισκεφθῶμε ἐκεῖνο τὸ παληόκαστρο τῶν ἐπτὰ Πύργων ποῦ λέν, καὶ ἄς εἶναι τέσσαρες μονάχα, οἱ καϊκτοῆδές μας, ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἀναγκάσθηκαν νὰ βάλουν νὰ τοὺς τραβήξουν μὲ σχοινὶ τὸ καίκι καὶ φτωχοχαμάληδες ποῦ θὰ κοιμῶνται τώρα. Ὅριστε τώρα πῶς ἤμεθα καταδικασμένοι νὰ μᾶς πάῃ τὸ ρέμα ἴσα μὲ τὰ Δαρδανέλλια καὶ ποῖος ξέρει ἂν θὰ μᾶς σπρώξῃ ὡς στὴ Μασσαλία.

— Ἐλα δά! Εἶπεν ὁ Ροβέρτος ὑψὺν τοὺς ὤμους. Κάπου θᾶχρη καμμιὰ σκάλα καὶ θὰ πῶ σ' αὐτοὺς τοὺς ναῦτας τοῦ Μωάμεθ νὰ μᾶς πάνε.

Καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ πρὸς τοὺς πορθημεῖς φράγκικα, ἥτοι διεφθαρμένην γλῶσσαν συνηθεστάτην ἐν Ἀνατολῇ, ἥτις συνίσταται εἰς τὸ τελειώνειν ὅλα τὰ ῥήματα εἰς *ar* ἢ *er*. *vouloir, v o l i r, aller, andar* καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, καὶ καταρκεύεται μὲ ἰταλικὰς ἢ ἰσπανικὰς λέξεις.

— *Moi voler andar à la scala* (ἐγὼ θέλω νὰ πάγω στὴν ἀποβάθρα), ἐπαναλαμβάνει δακτυλοδεικτῶν τὴν πλήρη παρὰπληγμάτων παραλίαν.

Διότι, δὲν τὸν συγκινεῖ, λέγουν, ἂν πῇ τὸ ὠραῖον φύλον, ἀφοῦ πρὸ πολλοῦ ἔχῃ γυρίσῃ τὸ φύλλον.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Οἱ ὑπάλληλοι αὐτοῦ καταγίνονται εἰς καθαρισμόν τῶν ἐκεῖ μνημείων.

Δύο δ' αὐτῶν μετ' ἐκτάκτου ζήλου ζύνουν μὲ *βοῦρτσαν*, ὡς εἶδος ξυστρὶ τὴν ράχην τοῦ Τσιτίσα.

Μία μάχκα τῶν Χαφτείων τοῦ; βλέπει καὶ ἀναφωνεῖ: — Ρε σεῖς τί τὸν ζύνετε, νὰ μὴν ἐψείρισσε;

Ῥαμπαγαδικὰ Δελτάρια. — Τῷ φίλῳ Ξ. εἰς Ἰσθμια. — Χρήματα ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Πωλδεκόκειον ἄλλο ἐκτὸς τοῦ *Γιάννη* καὶ τοῦ *Ἡ Γυναικες*, τὰ χαρτιά καὶ τὸ χρυσὸν δὲν ἐξεδόθη εἰς βιβλίον. — Παραβλῶπι. — Μᾶς ἐρωτᾶτε πότε θὰ γυρίσῃ; — Τὴν ἀνοιξὶ μὲ τοὺς Γερμανοὺς ποῦ φέρουν τὰ χελιδόνια. — Τῷ κρεποῦλει. — Ὁ Τροπᾶνος θὰ δημοσιευθῇ, περιμένονται ἡ μπουζόλαις καὶ τὸ κοκορέτσι. — Ἰωάννη Θ. — Τὸ πρῶτον θὰ δημοσιευθῇ.

Κυνηγετικόν. — Σπάνιον κυνηγετικὸν κατόρθωμα ἔγεινε τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ. Ὁ ἀρχικυνηγὸς κ. Πέτρος Ἀγγελόπουλος, ὁ ζαχαροπλάστης, ἐφόνευσε μυρμηκοφάγον. Εἶναι τὸ ἴδιο ὅσ' ἂν φονεύσῃς συκοφάγον, ἐνῶ δὲν εἶναι καιρὸς τῶν σύκων. Τί ἤθελεν ὁ μυρμηκοφάγος αὐτὸς τώρα νὰ βγῇ στὴ μέση, ἐνῶ μυρμηκία δὲν ὑπάρχουν; Τὸ ἀτυχὲς τοῦτο θῦμα ἐφονεύθη παραπλευρῶς τῆς Ὀμορφοκλησιᾶς, εἰς ἀπόστασιν 80 βηματίων καὶ στὸ πτερό, ὁ δὲ φονεύσας αὐτὸ κυνηγὸς εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ὁ Τρικουπὴς ἴλιγο φόρο ἔβαλε στοὺς κυνηγούς· ἔπρεπε, λέγει, νὰ βάλῃ τὴν ἀδεια ἑκατὸ φράγκα, διὰ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν κυνηγῶν καὶ νὰ περισσέψουν οἱ μυρμηκοφάγοι. Καὶ ἡμεῖς, χωρὶς νὰ ἤμεθα κυνηγοί, εὐχόμεθα νὰ περισσέψουν οἱ μυρμηκοφάγοι, διότι δὲν χωνεύομεν τὸ μυρμηκί, ἀφ' ὅτου ἠρνήθη πίστωσιν εἰς

— *Si*, ἀπεκρίθη εἰς τῶν κωπηλατῶν ἐκτείνων τὸν βραχίονα. *Ἄ* οὐτὶ (ἐδῶ) *Βλάγκα Μποστάρ*.

Βλάγκα Μποστάρ σημαίνει τουρκιστὶ τὸν κῆπον τῆς Βλάγκας, εἶδος πλατείας μετὰ ρυτῆας καὶ στολισμένης ὑπὸ τριῶν κρηνῶν, ἥτις βλέπει κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ σφαγείου εἰς τοὺς Ἑπτὰ Πύργους δρόμου, τὸ μόνον μέρος ὅπου τὰ ἀκάτια δύνανται νὰ προσεγγίσωσι πρὸς τὸ παλαιὸν τοῦτο τῆς Σταμπούλ.

Ὁ λοχαγὸς ἐνεθυμείτο τὸ ὄνομα καὶ τὸ μέρος, διότι εἶχεν ἤδη ἐλθεῖ διὰ ξηρᾶς, καὶ συγκατένευτε νὰ τὸν φέρουν ἐκεῖ οὐχὶ βεβαίως ἀνευ λύπης.

Τὸ καίκι παρέπλεεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τοὺς πασσάλους ἐφ' ὧν φέρονται αἱ οἰκίαι προεξέχουσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ὁ Ὀρζερὴ ὕψονε τὴν κεφαλὴν τρέφων τὴν χιμαρικὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἴδῃ κυματίζον ὄπισθεν τοῦ δικτυωτοῦ τῶν περιστερεῶν ἐκείνων τὸ ἄκρον τοῦ πέπλου τῆς ὠραίας του.

Αἶφνης ἐπὶ τῶν ζοφερῶν κυμάτων προεχύθη λάμψις ζωηρὰ ἥτις ἐπιπτεν ἀνωθεν ἀπὸ καταπακτῆς διὰ μιᾶς ἀνοιχθείσης εἰς τὸ σανίδωμα τῆς ἐναερίου καλύβης ἥς τὸ ἀκάτιον παρέκαμπε, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὰ ἐρείσματα.

Ταῦτοχρόνως, ἐνεφανίζετο μέλαν τι ἀντικείμενον ταλαντευόμενον εἰς ἄκρην σχοινίου.

— Σάκκος εἶνε! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός, πέτρινος σάκκος!... ὦ! νὰ πάῃ ἡ κατὰρα! νὰ μὴν ἔρραψε μέσα σ' αὐτὸν ζωντανὴ τὴ χανοῦμισσα μὲ τὸ τριανταφυλλί, ὁ σκυλαράκης;

τὸν καλλιτέχνην **πρίτίζηκαν** τοῦ μύθου, καὶ τὸν εἰρωναύθη μάλιστα εἰς τὴν πεινὰ του.

Ἄς τὸ λύση κι' αὐτὴ! — Ἡ ἀντιπολίτευσις ἀνασκουμπόνηται μὲ τὰ σωστά της. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Συλλόγου της ἀνεβλήθησαν διὰ τὴν Κυριακὴν εὐγενῶς, φαίνεται, καὶ πατριωτικῶς ὑποχωρήσαντα πρὸ τῶν ἐορτῶν τοῦ λόρδου Βύρωνος καὶ τοῦ Χανιοῦ τῆς Γραβιάς. Ἀλλὰ τὴν Κυριακὴν τελοῦνται χωρὶς ἄλλο, ἐκτὸς ἂν, ἐξ ἀβρότητας **ἀποχωρήσουν** καὶ πρὸ τῆς κληρώσεως τοῦ λαχείου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, ἥτις συμπίπτει αὐθημερόν. Ἀμέσως δὲ τῇ ἐπομένῃ Δευτέρᾳ, ἡ Ἀντιπολίτευσις θὰ πετάξῃ νέαν ἐφημερίδα μεγάλου σχήμου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν **Σύλλογος**, ἡ ὁποία θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ, καθὼς λέγουν. Ἄλλ' ἄς προσέξῃ καλά. Αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου εἶναι μεγάλαι. Ἡ ἐφημερίς της αὐτῇ, ἥ πρέπει νὰ ᾔναι ἢ νὰ λείπῃ. Ἡ συμπολίτευσις, καθὼς τὰ βλέπει, ἔχει λύσει καὶ παραλύσει τὸ πούγγι της... ἄς τὸ λύση κι' αὐτὴ!...

ΠΙΚ — ΝΙΚ

Ἀγαθὸν γραδίον ἐρωτᾷ ἓνα τῶν συνηθισμένων πρὸ τῶν προπολαίων τοῦ Παπιστημίου φοιτητῶν τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὅτε ἐπρόκειτο νὰ πορευθῶσιν ἐν σώματι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὅπως στέψωσι τὴν εἰκόνα τοῦ Βύρωνος.

- Πι, δε, παιδάρι μου, γιατί μαζεύτηκε τόσοσ κόσμος ὅω πέρα;
- Θὰ στεφανώσουν, κυρά μου, τὸν Βύρωνα.
- Καὶ ἡ γρατὰ ἐν ὅλῃ τῇ ἀφελείᾳ της ἐρωτᾷ:
- Καὶ ποιά θὰ τοῦ δώσουν;

Καὶ ἐν ἑτερονόχουθῆν ἐν ἀπομακρυσμένην τινὶ συνοικίᾳ τῆς Πλάκας:

- Πι, Μιστάκης, στήν παναγιά σου γιατί καίνε τὰ βεγγαλικά φῶτα σ' αὐτὴν Ἀκρόπολιν;
- Πιὰ τῆς γιορτῆς τοῦ Ἁγίου Θανάση ποῦνε αὔριο...

Δεῖ εἶχον ἀκόμη τελειώσει καὶ ὁ σάκκος ἐπιπτε βαρέως καὶ ἐξερπνίζετο εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ἐκεῖνης, βωδῆς καὶ καυσίας συνόχου τῶν συζυγικῶν ἐκδικήσεων τοσούτων ἄλλοτε σουλτάνων καὶ πασσάδων.

Τὰ ροδερά κύματα ἐκλεισθήσαν πάλιν ἄνωθεν τοῦ σάκκου καὶ παρεπύθη ἐξαργύρῃ τὸ φῶς.

— Ὁρ, ἐπιθύρῃς, δὲν εἶναι δυνατόν... δὲν τῆς πηγαίνουν πρὸ τῆς γυναικὸς στήν Τουρκία... καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν εἶναι ἡ δική μου, ἡ ὥραία μου ποῦ ἔρριψαν στὴν θάλασσαν... Καὶ ἂν ἀκόμη παραδεχθῶ ὅτι ὁ εὐνοῦχος τὴν καταγγέλει ἐν τὸν πασσά του, αὐτὸς ὁ κοκκινοφάσκος Barle-Bloue δὲν θὰ ἐπρόβληκε νὰ τὴν καταδικάσῃ, οὔτε πρὸ πάντων νὰ τὴν ράβῃ ἐντὸς σάκκου... ἀλλὰ τί διάβολο νὰ εἶχε μέσα αὐτὸ τὸ ἄθλιο τουλούμι...

— Τίποτε σκουπίδια ἀπὸ φύλλα σαλάτας, ἡ κόκκαλα ὕδατος. ἐφώνησεν ὁ Κουρουνάκης, ὅστις ἐβλεπε πάντοτε τὰ πράγματα ἐκ τῆς πεζοτέρας αὐτῶν ἀπόψεως.

— Τότε θ' ἀδειαζαν τὸ σάκκο, δὲν θὰ τὸν ἔρριχναν... κ' ἔπειτα μοῦ γὰν κ'σ πολὺ χονδρὸς πολὺ φουσκωμένος... χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ μάθω τί ἔχει μέσα... θὰ πῶ στοὺς καϊκτοῦδες νὰ γυρίσωμε νὰ τὸν ψαρέψωμε.

— Ὅτω γι' αὐτὸ, καπετάνις μου, σὰς λέγω πῶς εἶναι ἀδύνατον. Θάχῃ πενήντα πόδια νερὸ κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν γουρσουζικὴ παράγκα, καὶ ἐκτὸς αὐτὸ, μοῦ φαίνεται πῶς οἱ

— Πι, προτίμησι ποῦ σοῦ τὴν ἔχει... οὔτε γιὰ τὸν Ἁγ. Κων. στατίντο δὲν κἀνάνε τέτολες φέσταις!

Ματαξὺ ὁσο:

— Τέτοιοι βλάκες, τέτοιοι ἡλίθιοι, τέτοιο ξύλα καὶ ν' ἀναβῇ τόσο ψηλά, νὰ λάβῃ τόσο ὑψηλὴ θέσι δὲν σοῦ φαίνεται παράξεον;

— Καθ' ὅλου, φίλε μου, διότι τὰ ξύλα ἐπιπλέουν πάντοτε εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῶν ὑδάτων, ἐνῶ τὰ ἔχοντα βάρ' ὅτι τὰ σώματα καταβυθίζονται εἰς τὸν ὑποθμένα.

Ῥεφινές.

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΔΕΙΨΙΑΣ

Ὁραῖαν καὶ χαριεστάτην φαντασίαν ἐπιγεγραμμένην σ' ἡ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΔΕΙΨΙΑΣ ἀνέκρουσε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῇ Πλατεῇ τοῦ Συντάγματος ἡ ὑπὸ τῶν καλλιστοναρχιμουσικόν μας κ. Καίσαρην μουσικῇ τοῦ Πυροβολικοῦ. Ἦτο μία μαγεία! Ἦτο μία πιστὴ καὶ ζωντανὴ εἰκὼν Γερμανικῆς πανηγύρεως! Τὰ κελαδῆματα τῶν πτηνῶν, ὁ κρότος τῶν συρομένων ἀμαξῶν, τὰ ἐγχώρια ἄσματα, ἡ ἐνσκήπτουα καταιγίς, ὁ θόρυβος τῆς ἀγορᾶς, ὁ ἀναχωρῶν σιδηρόδρομος, ὅλα ὅλα πιστῶς ἀπεικονίζοντο ὑπὸ τῶν μαγικῶν ὀργάνων ἐνθουσιάζοντα τοὺς περὶ τὰς ἐξέδρας συναθροισθέντας καὶ πιστῶς ἀκρωμένους περιπατητάς ὅτινες ἐπὶ τέλους ἐξεχύθησαν εἰς παταγῶδη χειροκροτήματα ὑπὲρ τοῦ κ. Καίσαρη. Ἡ τελευταία αὕτη ἀρρητος τέρψις ἦν ἡσθάνθημεν μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἐκφράσωμεν τὰ ἐπαυλημένα καὶ εὐκρινῆ ἡμῶν συγχαρητήρια τῷ κ. Καίσαρῃ ὅστις οὐδενὸς κόπου φέρεται ὅπως τέρψῃ τὸ κοινὸν διὰ νέων καὶ ὡραίων συνθέσεων, καταστήσας τὴν ὑπ' αὐτὸν μουσικὴν enfant gâté τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινού, ὑπερθεωρεῖ ἡμέραν ἀληθοῦς ἐορτῆς ὅταν πρόκηται ν' ἀκούσῃ αὐτὸν ἐν τῇ πλατεῇ τοῦ Συντάγματος: ἀποροῦμεν δὲ διατί, ἀφ' ὅσων ἀμφοτέρων αἱ μουσικαὶ, καὶ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ τοῦ πεζικοῦ, ἀνέκουσι εἰς συντάγματα, δὲν συνοδεύουσιν ἐναλλάξ τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἀνυπομονή: φρουρᾶς, ἀλλὰ τὸ φρουραρχεῖον μᾶς ὑποχρεοῖ νὰ ἀκούωμεν τὰ ὅλα καὶ τὰ ὅλα πάντοτε καὶ μάλιστα τὴν Lucia, τὴν μονομανίαν τοῦ διευθύνοντος ἐνίοτε τὴν μουσικὴν τῆς φρουρᾶς, Σταμάτη!

Δὸν Καίσαρ.

κωπηλάται μας, δὲν θὰ θελήσουν νὰ συμπράξουν μαζὴ μας... μὲν' ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦ πέφτουν στὸ κουπί φαίνονται πῶς βιάζονται νὰ φύγουν μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐβούτησεν ὁ σάκκος.

Ἦτο ἀληθές. Οἱ καϊκτοῦδες, οἱ ὅποιοι εἶχον ἰδεῖ πολὺ καλὰ τὴν πτώσιν τοῦ σάκκου, ἤρριψαν ἀμέσως νὰ ἐλαύνωσιν ἱσχυρότερον τὰς κώπας καὶ ἀντήλλαξαν λέξεις προφερομένας μετὰ τόνου, ἐξ οὗ πολλὰ ὑπόπτευσεν ὁ λοχαγός, εἰ καὶ μὴ ἐννοῶν τί ἐλεγον.

Ὡμίλουν σιγανὰ καὶ γοργὰ, καθὼς ὁμιλεῖ τις ὅταν προαισθάνηται κίνδυνον ἐγγίζοντα, καθὼς ὁμιλοῦν στρατιῶται ἐνεδρεύοντες ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐκ τοῦ τρόπου αὐτῶν καὶ τῆς σπουδῆς μεθ' ἧς προσεπάθουν νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀποβάθραν ἱκανῶς ἐφαίνετο ὅτι καθόλου δὲν ἐπίστευον τὰς περὶ φύλλων σαλάτας εἰκασίας τοῦ παρὰ πολὺ θετικοῦ Κουρουνάκη.

Ἄλλως δὲ προσήγγιζον εἰς τὴν ξηρὰν, διότι ὁ μυστηριώδης οἶκος ὑφούτο μόλις πενήντα μέτρα μακρὰν τῆς σκάλας τοῦ Βλάχα-Μποστάρ, καὶ ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων διήνυσαν τὴν βραχεῖαν ταύτην ἀφῆστασιν.

Πρὶν ἢ προφθάσῃ ὁ Ροβέρτος νὰ τοῖς ἀπευθύνῃ τὸν λόγον, ἐπήδησαν ἐλαφρῶς εἰς τὴν ἀποβάθραν καὶ προσέδεσαν τὸ ἀκάτιον εἰς χονδρὸν σιδηροῦν κρίκον.

Ἦτο προφανές ὅτι προπληρωθέντες ἐσχόπευον ν' ἀφήσουν

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Μεθ' ὅλην τὴν ἐκ μέρους τοῦ κοινού ἀδιαφορίαν καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀπογοήτευσιν ἥτις γεννᾶται εἰς τὸν ἠθοποιόν, ὅταν ρίπτων τὸ ὄμμα του ἀπὸ τῆς σκηνῆς εἰς τὰ θεωρεῖα βλέπει αὐτὰ κενὰ ὡς φωλεὰς ἐγκαταλειφθείσας ὑπὸ τῶν χειρῶν αὐτῶν, ὁ κ. Ἀρνιώτακης, ὡς στρατηγός, μὴ ἐννοῶν οὐτὲ βῆμα νὰ ὑποχωρήσῃ, ἐξακολουθεῖ νὰ δίδῃ παράστασις ἐν τῇ ἐρῇ πρὸς τὸν Μπόυκοουρα.

Τὰ διδασκόμενα καὶ τὰ διδασκόμενα δράματα εἶναι ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, οὕτω δὲ ἐν τῇ Σάββατον εἰχόμεν τὴν Ἀμαθιλήν, τὸ περιπαθὲς αὐτὸ δράμα τοῦ Εὐγένιου Σὺν ἐν ᾧ διέκρινθη, ὡς Λόου γάρο, ὁ κ. Ἀρνιώτακης, ὑποκριθεὶς μετὰ μεγάλης τέχνης τὸν δύσκολον χαρακτήρα τοῦ μυσαροῦ καὶ ἐπιδοσίου μιγάδος, καὶ ὡς Ξηραγκηνός ὁ κ. Ζάνος, παρακάμψας μετὰ τέχνης ὑδαίου Κεπετανίου, τὸν ἀπὸ τοῦ ἐλαφροῦ καὶ ἀμερμένου εἰς τὸ περίφροντι καὶ σοβαρὸν σκόπελον, τὴν Κυριακὴν ἐξέκαρδισθη μετὰ γέλιου μετὰ τοῦ «Μυλωνάδες», ὅπου κ. Λαζαρίδης ὡς Νάμπαρ μπάθω μὰς καὶ ἡ Κοτοπούλη ὡς Γρηῖά Σιλιέστρα εἶχον φθάσει εἰς τὸ non plus ultra τῆς ἐπιτυχίας.

Ὡραίστατή ἦτο καὶ ἡ πατινάδα

Διαμάντι καὶ λαρεῖρι,
Ζουμπούλι ὁροσερό,
Ἐβγα στο παραθύρι,
Ἐβγα νὰ σὲ χαρῶ.

ἦν ἔφαλον εἰς τὴν τρίτην πρᾶξιν ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς Κίττας, μὲ λιγυρὰν καὶ καλλικέλαδον φωνήν, οἱ ἀποτελοῦντες τὸν μουσικὸν χορὸν τῆς ἐκκλησίας τῶν ἀνακτόρων νέοι κκ. Κεφάλας, Ἀποστόλου, Στρομπουλλῆς καὶ Θεανόπουλος.

Οἱ στίχοι ἦσαν προσηρμοσμένοι ἐπὶ τῆς γλυκυτάτης ἐκείνης σερεναδῆς Bajo al Balcon, ἥτις ἀρῆκε τόσας ἀναμνήσεις τὸ θέρος μετὰ τὴν Estudiantina Spagnola.

Τριβουλέτος.

ΑΞΙΩΜΑ

Τὸ αἶλμα εἶναι ἡ χρύση κλεῖς, τῆς ὁποίας ὁ κάτοχος δύναται ν' ἀνείλῃ κατὰ βούλησιν τὸν Παράδεισον τῶν γυναικείων θελημάτων ὁ ἄγιος Πέτρος τῆς κλεῖδος ταύτης εἶναι τὸ . . . Θάρος!

Στήλιμαν.

τὸ καὶ καὶ νὰ πορευθῶσι περὶ, τὸ ταχύτερον, εἰς τὴν κατοικίαν των, χωρὶς νὰ τοὺς μέλῃ διὰ τοὺς δύο χριστιανούς οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐπῆραν μετὰ τὴν ὥρα.

Πιθανὸν δὲ καὶ νὰ ἐθεώρουν ἐπικίνδυνον τὴν περαιτέρω συντροφίαν μετ' ἀπίστων τολμῶντων ν' ἀκολουθῶσιν ἀναιδῶς ὀθωμανίδα. Ἐπὶ δὲ ὀλιγώτερον ἴσως τοὺς ἐμελε νὰ σταθμεύσωσιν εἰς τὰ πέριξ τοῦ χαρμελίου τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τὸ ὅποιον θ' ἀνῆκε βέβαια εἰς μέγα τι πρόσωπον οὐ ἡ κατοικία δὲν θὰ ἦτο μακρὰν τῆς ἀποβάθρας, ὅπου προσήγγισαν, διότι ὁ χρυσοῦς μπαρτέας ἐξ οὗ ἀπέβη ἔμμενεν ἐκεῖ ἐπιμελῶς προσδεδεμένος εἰς πάσσαλον ὅστις ἐφάνετο ἐπίτηδες ἐμπειρηγμένος.

— Λοχαγέ μου, εἶπεν ὁ Κουρουνάκης, ἂν μὲ πιστεύετε, ἂς διατάξωμεν αὐτὰ τὰ παλικάρια νὰ μᾶς ὀδηγήσουν καὶ νὰ μᾶς ρυλάξουν ἕως εἰς τὸ γεφύρι τοῦ λιμένος. Χωρὶς αὐτὰ, δὲ θὰ τὰ καταφέρωμε μέσα στοὺς δρόμους τῆς πόλεως, ποὺ μπλέκονται ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον σὰν ἓνα πακέτο στούπι, καὶ εἶναι σκοτάδι πίσσα παντοῦ. Ἐγὼ ἔχω τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ καὶ εἶμαι μάνα γιὰ ὀδηγός, μὰ ὅσο γιὰ νὰ σᾶς πάω στο Σταυροδρόμι δὲν ἀνάκατέυμαι.

— Δὲν ἔχω ὁρεῖ νὰ γυρίσω εἰς τὸ Σταυροδρόμι, ὑπεψήθησαν ὁ Ροβέρτος.

— Μπα! μήπως θέλετε νὰ στοχευομεν ὅλην νύκτα κάτω ἀπὸ τὰ πλατάνια. Θὰ περάσωμε καλλίτερα παρὰ στίχους

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ
Αἱ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

Τὸ ἐν τῷ **Ραμπαγᾷ**, ὑπὸ τὴν ἀνω ἐπιγραφὴν δημοσιευόμενον ἔξοχον καὶ πολὺκροτον μυθιστόρημα εἶναι τὰ χρυσόρυγμα περιφήμου Γάλλου μυθιστοριογράφου, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ τὸ γράψῃ, ἔφαγε τὰ νεῖδα του ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐν Τουρκίᾳ εἶναι αὐστηρότατα ἀπηγορευμένον, διότι τολμηρῶς αἶρει τὸν μυθιστορῶν πέπλον τοῦ τουρκικοῦ γυναικωνίτου καὶ ἀποκαλύπτει τὰ δραματικώτατα μυστήρια σουλτανικῶν καὶ πασσαδικῶν χαρεμίων. Ἡ ζήτησις του, ἀρ' ὅτου ἤρχισε δημοσιευόμενον ἐν τῷ **Ραμπαγᾷ**, εἶναι καταπληκτικὴ ὑπὸ τοῦ ὀρχοῦ φύλλου ἰδίως. Προηγούμενα φύλλα περιέχοντα τοῦτο ἐν ἐπιφυλλίδι πωλοῦνται ἀνευ ὑπερτιμῆσεως, ἥτοι ἀντὶ **δέκα** μόνον λεπτῶν, ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «**Ραμπαγᾷ**», κάτωθεν τῆς Δημαρχίας.

Τὸ φύλλον, καὶ ἂν δὲν τὸ φωνάζουν οἱ πωληταί, εἶναι εἰς χεῖράς των καὶ δύνασθε νὰ τὸ ζητήτε καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν μετὰ τὴν ἐκδόσιν του, ἥτοι τὸ μὲν τῆς Κυριακῆς μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας, τὸ δὲ τῆς Πέμπτης, μέχρι μεσημβρίας τῆς Παρασκευῆς. Εἰδοποιοῦνται περὶ τούτου ἰδίως αἱ διάφοροι συνοικίαι καὶ γειτονεῖαι τῆς πόλεως, ἀρ' ὅπου διέρχονται πωληταὶ ἐφημερίδων. Ἄς ῥηθῇ μὲν οὖν ν' ἀκούσων τὸ «ὁ **Ραμπαγᾶς** διπλός», διὰ νὰ καλέσωσιν τὸν ἐφημεριδοπώλην, διότι φορτωμένος μὲ πολλὰ φύλλα τὴν ἄλλην ἡμέραν καὶ ἀπηγορευμένος εἰς τὴν πώλησιν αὐτῶν δὲν προφθάνῃ νὰ φωνάξῃ καὶ τὸν ἀπὸ τῆς προτεραιότητος εἰς χεῖράς του **Ραμπαγᾶν**.

Τὸ μυθιστόρημα ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ φύλλου τῆς 17 Ἰανουαρίου.

λάσπαις τῆς Καβουλίας, μὰ θ' ἀρπάξωμε καὶ ἐδῶ ρευματισμούς.

— Δὲ σκοτίζομαι, καὶ ἔπειτα δὲν πρόκειται περὶ στρατοπεδεύσεως. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μάθωμεν τί ἔχει μέσα ὁ σάκος.

— Πάλι! Μὰ, καπετάνιέ μου, πρὸ εὐκολο εἶναι νὰ πιᾶσιν κανεὶς μετὰ τὰ δόντια τὸ φεγγάρι ποῦ βγαίνει κάτω μετ'.

— Σιῶπα, καὶ ἀρῶ με πρῶτα νὰ τοὺς ρωτήσω γιὰ τί θέν.

Οἱ καϊνιστῆδες εἶχον φορτώσει τὰς κώπας των ἐπ' ὤμων καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ φύγουν ἀποχαιρετίζοντες τοὺς ἐπιβάτας των μετὰ τὴν εὐγένειαν ἥτις εἶναι τοῖς πᾶσι συνήθης ἐν Τουρκίᾳ καὶ παρ' αὐτῷ ἐπὶ τῷ λαῷ τῶν κατωτάτων τάξεων.

— Ἐφέντημ, γκετζερὶς χατὸ ὀλά. Μπακ σανά! Κύριε σὰς εὐχόμεν τὴν ἡμέραν νύκτα. Νὰ ᾄθῃς εὐτυχεῖς! εἶπεν ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο κωπηλατῶν, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ εἶτα ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Ὁ χαιρετισμὸς οὗτος (*τεμενᾶς*) εἶναι ὁ δι' οὗ ἐκφράζει ὁ κατώτερος τὸ περισσότερον σέβας πρὸς τὸν ἀνώτερόν του, οἱ δὲ μουσουλμάνοι δὲν ἐπιδαψιλεύουσι τότεν αὐτὸν εἰς τοὺς χριστιανούς.

Φησὶν οὖν τὰ *σελαμαλέκουμ*, *παλκκαρά* μου, τῷ ἐκράξεν ὁ λοχαγός. Πές μου τί ἰδέαν ἔχεις γιὰ καὶ τὴν παρὰ γὰρ ὅπου βρέχει ἀπὸ καὶ τῆς περὶ τοὺς σάκους.

Ὁ Ροβέρτος ἐλθόμενος ἐντὶ τοῦ ὅτι οἱ καϊνιστῆδες τῆς

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Αἰδίου ἀπέναντι τοῦ Φωτογραφείου Π. Μωραΐτου.

Ἐν τῇ καταστάματι τοῦ κ. Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκονται Κονσέρβαι ποικίλων εἰδῶν ἐσχάτως ληφθεῖσαι ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐργασταρίου LOUIS FRERES ἤτοι Σαρδέλαι διαφόρου μεγέθους. Μπιζέλια, Ἀμαντίται, Σπαράγγιαι, Μουστάρδαι κλπ. πρὸς τούτοις δὲ ἐκλεκτὸν Τέϊον καὶ Βανίλλια. Ἐν τῇ αὐτῇ καταστάματι ὑπάρχουσι καὶ Κονσέρβαι ἐγχωρίου κατασκευῆς ἤτοι Μελιζάνες, Μπάμιες, Ἀγκινάρες καὶ Ντομάτες εἰς φιάλας, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ, πρὸς δὲ καὶ γνήσιος Οἶνος Ἀγίου Γεωργίου πρὸς 70 λεπτά τὴν ὀκάν.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛ. ΡΗΓΟΥ (Ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ Νίκης)

Παρὰ τὰ καταστήματα Ἀρίστη Κωνσταντινίδου

Τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦτο ἀναδέχεται παραγγελίας διαφόρων γλυκισμάτων διὰ γεύματα, χοροὺς, ἐσπερίδας γάμους κλπ. ΠΑΓΩΤΑ, κατὰ παραγγελίαν, κατασκευάζονται ἐν αὐτῇ ταχύτητα καὶ ὡς πρὸς τὴν τέχνην ἢ τὴν ποιότητα δὲν ἐπιδέχονται συναγωνισμόν. FONDANTS ὡς τὰ τελειότερα τῶν εὐρωπαϊκῶν ζαχαροπλαστικῶν BROCHES, ὅμοια πρὸς τὰ φημιζόμενα τοῦ Στρασβούργου καὶ πάντα τ' ἄλλα εἶδη τῆς ζαχαροπλαστικῆς, μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς τελειότητος.

ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ 177 — Ὁδὸς Αἰδίου — 177

Ἐν τῇ πιλοποιεῖᾳ τούτῃ κατασκευάζονται ὑπὸ ἐμπειροτάτων τεχνιτῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ λίαν καλαισθητοῦ διευθυντοῦ κ. Χαρίλ. Σταθοπούλου, ΠΙΛΟΙ διαφόρων εἰδῶν καθ' ὅλα τέλει καὶ ὅμοιοι τῶν εὐρωπαϊκῶν.

Ἐν αὐτῇ πᾶσα κεφαλὴ δύναται νὰ εὕρῃ τὸν ἀρμόζοντα αὐτῇ πῖλον καὶ πᾶν βελάντιον νὰ προμηθευθῇ τοιοῦτον.

Κωνσταντινουπόλεως δὲν εἶναι λεμβούχοι Γάλλοι καὶ δὲν θὰ ἐνόουν οὔτε τὴν φαντασιώδη τουρκικὴν, ἥτις ἐμιλεῖται ἐν τῇ Γαλλικῇ Θεάτρῳ, ὅταν παριστάνηται ὁ Ἀρχοντοχωριάτης τοῦ Μολιέρου.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐδείκνυε τὴν ὑποπτον οἰκίαν, ὁ καϊκτοῆς ἀντελήρθη τὸν σκοποῦ τῆς ἐρωτήσεως ἧς δὲν ἐνόε τὰς λέξεις, καὶ σείων τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ ἐκφράσῃ ὅτι δὲν ᾔθελε ν' ἀναμιχθῇ εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις, ἐμμήνην διὰ τῆς χειρὸς αὐτοῦ τὴν κίνησιν πίπτοντος πράγματος, καὶ εἶπε μίαν λέξιν, μίαν μόνην :

— Τσουδάλ !

Μεθ' ὃ ἐχαίρετισε πάλιν καὶ ἐφυγε δρομαῖος. Ὁ σύντροφός του εἶχε προπορευθῇ.

Ὁ λοχαγὸς ἦτο τόσῳ τετραγαγμένος, ὥστε δὲν ἐσκέφθη καθόλου νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ. Ἦρπατεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν Κουρουνάκη, ὅστις ἔμεινε στυλωμένος καὶ ἀκίνητος ἐν τῇ κανονικῇ θέσει ἀπλοῦ στρατιώτου εἰς προσοχὴν καὶ τῷ ἐκραξε :

— Τσουδάλ ! . . . Μοῦ ἀπήντησε : Τσουδάλ ! . . . τί νὰ σημαίνει αὐτό ;

— Ἐμένα μὴ μὲ ρωτᾷτε, καπετάνιε μου, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ πρῶν σιτιστής. Ἐέρετε πῶς ἀπὸ τὴν ἀλαμπουργίτικη γλῶσσα τῶν Τούρκων δὲν νοιώθω σκράπ.

— Π' ἀνάθεμα ! λυπούμαι, ποῦ δὲν ἔφερα τὸν διερμηνέα μου, θὰ μοῦ ἐξηγοῦσε τὴν λέξιν.

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ Εἰς ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ Σ. ΤΡΙΠΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν τοῖς ἐξῆς καταστήμασι καὶ εἰς τὰς ἐξῆς ὠρισμένους τιμὰς :

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, ἐν τῇ χαρτοπωλείᾳ Π. Φ. Χάγερ καὶ Σα. Ἐν τῇ Ἐδωδιμοπωλείᾳ Χρηστοδούλου Μέγα, ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν Σταύλων. Ἐν τῇ ὑλοπωλείᾳ Δ. Ναύλερ ἐν Νεαπόλει. Ἐν τῇ χαρτοπωλείᾳ Γερασίου ἀπέναντι τοῦ καφενείου Τσόχα. Ἐν τῇ παντοπωλείᾳ Σ. Πυρρῇ ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ.

Ἐν Πειραιεῖ, ἐν τῇ ἐμπορικῇ τῶν ἀδελφῶν Παρασκευοπούλου ὀπισθεν τοῦ Τινανείου κήπου.

Ἐν ἸΣΘΜΙΑ, ἐν τῇ παντοπωλείᾳ τῶν ἀδελφῶν Ἐλευθερίου πρῶν Ἀμπαζοπούλου.

Ἐν ΚΟΡΙΝΘῷ, ἐν τῇ οἰνοπωλείᾳ Δημ. Πριφτοπούλου.

Τιμαὶ ὠρισμέναι ὡς ἀκολουθῶς :

Μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς α' Ἀκρόπολις πωλεῖται ἐκάστη ριάλη ὀρ. 3
» » » Σ. Τρίπος καὶ δύο ἀστέρων » » 3.50
» » » Σ. Τρίπος καὶ τριῶν ἀστέρων » » 4.—
Γίνονται δεκταὶ εἰς ἐπιστροφὴν αἱ φέρονται τὰς ἀνωτέρω ἐπιγραφὰς κεναὶ φιάλαι ἀντὶ λεπτῶν (20) ἐκάστη.

(Ἐκ τοῦ γραφείου Σ. Τρίπου).

ΟΡΓΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ 58 — Ὁδὸς Κολοκοτρώνη — 58

Μόνον ἐν τῇ καταστάματι τούτῃ ἐπισκευάζονται ἐντελῶς τὰ χειροκίνητα ὀργανέττα, ὅπου καὶ πωλοῦνται τοιαῦτα. Ἐπίσης ἐπισκευάζονται καὶ πωλοῦνται διάφορα ὄργανα μουσικῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ ἐγχώριων. Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Σταθοπούλου διακρίνεται, διὰ τὴν ἀκριβὴ ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν καὶ διὰ τὴν εὐθηνίαν τῶν τιμῶν. Αἱ ἐπιτελευαὶ γίνονται μὲ δοκιμὴν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΒΛΑΣΗ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰδίου.

Ἐν τῇ καταστάματι τούτῃ εὐρίσκονται ἔτοιμα παντὸς εἶδους ὑποδήματα δι' ἄνδρας γυναῖκας καὶ παιδιὰ. Ἐκτός δὲ τῶν ἐτοιμῶν ὑποδημάτων γίνονται δεκταὶ καὶ παραγγίλλει. Ἡ μεγάλη πελατεία ἣν ἀπέκτησε τὸ κατάστημα τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν στερεότητα καὶ εὐθηνίαν τῶν τιμῶν του.

— Ἀ ! μάλιστα, ποῦ τὸν πιτύχαμε κι' αὐτὸν τὸν Πούλο ! Μὲ τῆς μουστακάραις του καὶ μὲ τὸν ἄερα πῶχει 'μοιάζει σὰν ἀρχιτυμπανιστής !

— Χρυσόπουλος εἶναι τ' ὄνομά του, πῶς τὸν λὲς Πούλο ;

— Τὸ ἴδιον εἶναι. Δὲν τὸν χωνεύω, τὸ κορόϊδο τῆς φαρτάριας. Εἶναι φοβητσιάρης 'σὰν τὸ λαγὸ καὶ καυχητιάρης 'σὰν ξερριζωτὴς δοντιῶν, 'σὰν ψευδοδοντογιατρός.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον ἀλλ' ἂν ἦτο ἐδῶ θ' ἀνεκάλυπτεν ἴσως τὴν θύραν τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ξεμπερδεύουν τῆς γυναῖκες, 'σὰν γατάκι ὅ,τι γεννηθῶν ... καὶ τῆς ρίχνουν 'στὴ θάλασσα . . . διότι γυναῖκα ἔχουν στείλει, εἶμαι βέβαιος, τώρα. Εἶδες καὶ σὺ τί μούτρα ἔκαναν οἱ καϊκτοῆδες μας . . .

— Ἀλήθεια, ἐφαινότανε σὰ σαστισμένοι καὶ τὸ κόψαν κουμπόρι στὰ βουβά. Εἶμαι τῆς ἰδέας νὰ κάνουμε κι' ἐμεῖς τὸ ἴδιο, καὶ γλίγωρα, γλίγωρα νὰ τὸ στρήσωμε.

— Ὁχι, πρὶν ἐννοήσω τί τρέχει ἐδῶ. Θέλω νὰ εὕρω τὴν εἴσοδον τοῦ σπιτιοῦ.

Νὰ ἰδοῦμε, προτέθηκε προχωρῶν μέχρι τῆς ἄκρας τῆς προκυμαίας, εἶναι μεγάλη καλύβα μὲ δικτυωτὸν ὡς ὀφιοφύλακιον, κάτω ἐκεῖ, ἀριστερᾷ μας . . . ἡ τρίτη ἀπὸ τὴν ἀποβάθρα ὅπου βγήκαμε . . .

(ἀκολουθεῖ).